

Може да се приведат също и много случаи, когато комунистите са бивали сварвани непоготвени от фашистки преврат. Спомнете си България, в която ръководството на нашата партия зае позиция на „неутралитет“, а по същество опортюнистическа позиция към преврата на 9 юни 1923 г.; Полша, където през май 1926 г. ръководството на Комунистическата партия, като не даде верна оценка за движущите сили на полската революция, не съумя да види фашисткия характер на преврата на Пилсудски и остана в опашката на събитията; Финландия, където нашата партия изхождайки от неправилната представа за бавното, постепенно фашизиране проспа подготвяният от ръководящата група на буржоазията преврат, който завари партията и работническата класа неподготвена.

Когато национал-социалзма стана вече масово движение в Германия, другари като Ханс Нойман, за които правителството на Брюнинг бе вече фашистка диктатура надменно заявяваха: „Ако Хитлеровата „Трета Империя“ настъпи някога това ще стане само метър и половина под земята, а над нея — победна работническа власт“.

Нашите германски другари дълго време не дооценяваха накърненото национално чувство и възмущение на масите против Версайлския договор, отнасяха се с пренебрежение към колебанията на селяните и дребната градска буржоазия, закъсняха с програмата на социалното и нацио-